

що му сж дадени очитѣ, ушитѣ, носа, устата. Очитѣ на човѣка сж дадени да вижда Царството Божие. Ако при всѣко отваряне на очитѣ виждашъ Царството Божие, ти си щастливъ човѣкъ. Не виждашъ ли Царството Божие, ти си нещастенъ. Ако знаешъ, какъ да чувашъ, ще възприемешъ Божествената музика отъ небето и ще бждешъ щастливъ; не знаешъ ли, какъ да чувашъ, ще възприемешъ дисхармонията въ живота и ще бждешъ нещастенъ.

Като изучавамъ ритмуса на старата българска пѣсень, намирамъ, че българинътъ билъ поставенъ на тежъкъ изпитъ, въ който изгубилъ нѣщо ценно. Каквото и да прави, и до днесъ още българинътъ плаче и тжгува за изгубеното. Чуе ли нѣкаква стара българска пѣсень, той веднага се натжжи и казва: Изгубихъ ценното, изгубихъ младинитѣ си. И младиятъ, и стариятъ българинъ плачатъ. Младиятъ плаче, защото вижда, че и като младъ не може да намѣри изгубеното. Стариятъ плаче, че изгубилъ възлюбената си.

Виждате единъ старъ дѣдо: нахлупва калпака си, впрѣга воловетѣ и отива на нивата. Цѣлъ день оре, и вечерята се връща дома си. Тропне пжтни порти, но никой не го посрѣща. Влѣзе въ стаята, седне малко да си почине, погледне натукъ - натамъ и дълбоко въздъхне: Нѣма я бабата. Изгубено е всичко за мене! — Правъ е дѣдото, има нѣщо изгубено, но то не е външно. Всѣки човѣкъ е изгубилъ нѣщо ценно отъ своя умъ и отъ сърдцето си,